LITORALUL ROMÂNESC

Sînt puține mări mai verzi decît Marea Neagră. O mare pe al cărei țărm omul acestor locuri a simțit dorul de a cunoaște taina orizonturilor depărtate. În vara asta se află pe litoralul ei o sută de mii de străini și o sută de mii de români. Localitățile de pe coastă, cu un confort de la un an la altul mai complex, îi adăpostesc pe toți sub protecția acelei ospitalități delicate și lucide care îi restituie omului demnitatea sa. I-am văzut pe toți, într-o viziune de contururi limpezi, unde fiecare corp părea prefigurarea idealului formelor sculpturale, vrăjiți de frumusețea cosmică a mării noastre. Spațiile ei de oglinzi mereu mișcate sub un cer adînc, infinit ziua, încărcat de stele pe întuneric, cheamă la mișcare și repaus, la activitate și trîndăvie, aceste extreme din a căror alternare se încheagă dinamica vieții omenești. Înotul, dominat de legile mecanicii ispitește mii și mii de făpturi, care își modelează gesturile ritmice după inflexiunile superbe ale legănării apei. Nisipul cald acordă consistență corpurilor irizate în îmbrățișarea lichidului verde și exercită acțiuni taumaturgice asupra mădularelor epuizate. Un delir solar îi face pe cei mai mulți să redevină copii

Duminicile unui nesportiv

și să intuiască unitatea, substanța, energia creatoare a naturii. Materia devine sensibilă prin fascinația luminii, dar, totodată, trupurile își pierd parcă greutatea. Cer și mare își desfac sufletul de safir peste om, animat pe litoral de un frenetic cult al senzației...

Nu sînt acestea gîndurile celui ce semnează cronica asta duminicală, ci sînt ale membrilor unui club sportiv din Upsala suedeză, ce-și petrec vacanța la Mamaia. Se întorc în vara aceasta pentru a opta oară și se vor întoarce în fiecare an, pe viitor, atrași de mirajul Sudului. Au și ei mare, în Nordul lor continental, verde și pură ca a noastră, dar le lipsește intensitatea astrului solar, baia lui fluidă, plastică și verticală, pe care numai litoralul românesc le-o oferă. Sutele de metri de înot, pe care le fac în echipe, dimineața, la prînz și către seară, sînt aidoma antrenamentului de acasă. Odihna, însă, are altă calitate; nisipul, lexical masculin, acționează asupra lor cu incantații feminine. Căldura lui vie le dă senzația complicității omului cu pămîntul, conștiința gravitației a cărei putere am înfrînt-o prodigios. Nisipurile creează radiații pe litoral, pe lîngă radiațiile apei, văzduhului și soarelui. Inepuizabilă și supremă matrice, după expresia hugoliană, pămîntul pulsează fierbinte în nisipurile generoase ale țărmului nostru de mare.

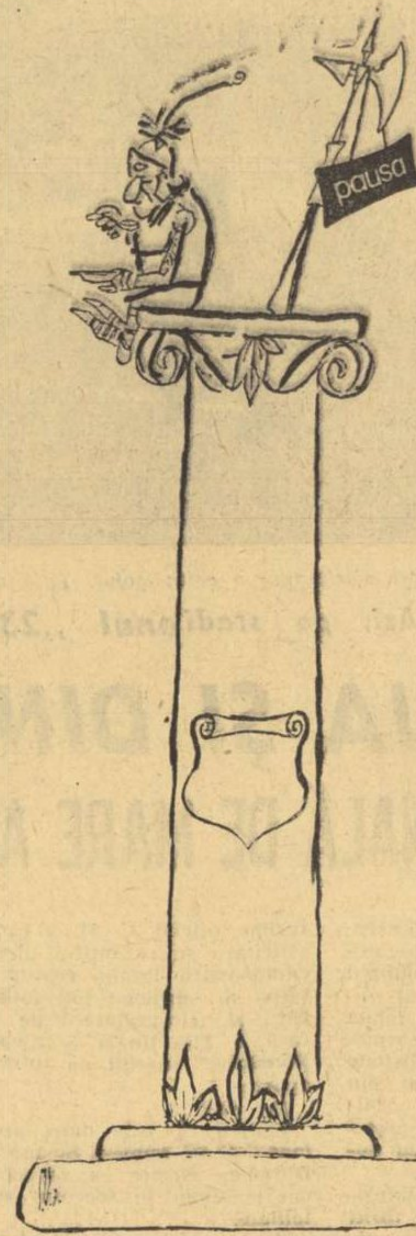
— Marea dumneavoastră are o armonie incoruptibilă — mărturisea, în vibrația amiezii de iulie, Karl Hagman, pătimaș adept al surfingului și înotului. Încerc să mi-o imaginez împietrită, și am viziunea unei extraordinare sculpturi gigante, în care formă, culoare, dimensiune și perspectivă se împletesc într-o unitate estetică fără egal. Aș vrea să asist aici, în viitoarele vacanțe, la manifestări și competiții sportive complexe, pe care marea și litoralul românesc le pot oferi la modul ideal: canotaj, înot, polo, surfing, poate în careva din noile dumneavoastră stațiuni cu ape calme, purtînd numele unor zeități antice. Ceea ce e acum bucurie, ar deveni, astfel, pentru sportivi — extaz!

Îl vom procura, oare, în viitorul apropiat sportivilor doritori de competiții și spectacole acvatice? În ce mă privește, mă satisface reluarea anuală a contactului cu marea, absorbțiunea de seve magice pe care ea o prilejuiește tuturor.

George SBARCEA

CARICATURA SPORTIVĂ ROMÂNEASCĂ PRIMEȘTE LAURI ÎN ITALIA

N. CLAUDIU — medalie de argint la concursul internațional de la Vasto

Cititorilor care cîteva săptămîni au regretat (sau nu) absența liniilor lui Claudiu în paginile „Sportului", le aducem la cunoștință „motivarea" prezentată de reputatul nostru grafician: O DIPLOMĂ PREȚIOASĂ, CARE ATESTĂ OCUPAREA LOCULUI II LA MARELE CONCURS DE CARICATURĂ TURISTICĂ „IPPOCAMPO" (CĂLUȚUL DE MARE) ORGANIZAT ÎN ORAȘUL ITALIAN VASTO.

Din numeroasele lucrări prezentate, juriul — nu numai foarte calificat, dar și extrem de exigent — a ales vreo 200 aparținînd unor caricaturiști din 18 țări, printre care Italia, Franța, Iugoslavia, Turcia, România, Ungaria, Suedia, Elveția, Austria. O remarcă: Claudiu a trecut prin sita deasă a selecției cu toate cele patru cartoane pe care le-a trimis, iar trei au fost incluse în catalogul oficial al concursului.

Și cel de-al doilea reprezentant român la competiție, Iosif Teodorescu-Jo (de asemenea colaborator al gazetei noastre), a constituit o prezență remarcată, fiind distins cu Premiul Organizației comerciale din Vasto.

Ambilor, deci, o strîngere de mînă... sportivă.

Reproducem alăturat lucrarea lui N. Claudiu intitulată „Pauză", pe care vizitatorii expoziției din Vasto au apreciat-o cu precădere. *(V. Ch.)*.

„HAI, MITICĂ!"...

Închipuiți-vă circa 100 de suporteri ai unei echipe de fotbal, între care actori și autori, balerine, cîntăreți, mașiniști și cabiniere, pornind în corpore spre terenul Venus, unde „11"-le lor avea să susțină un meci ce se anunța, ca de obicei, deosebit de palpitant... În fruntea „plutonului" se afla marele și popularul artist Constantin Tănase, directorul companiei de renume „Cărăbuș", plin de vervă și de antren...

Ați ghicit, desigur, despre ce echipă amintim, chiar de aceea a „Cărăbuș"-ului și ați înțeles de asemenea că însuflețiții suporteri nu erau alții decît angajații acestui impunător ansamblu din care, între alții, făceau parte Dan Demetrescu, Mia Apostolescu, Lulu Sava, Joujou Pavelescu, Alexandru Giugaru, Nae Roman, G. Trestian, Aurel Munteanu, Silly Vasiliu, Olga Solomoneanu, Stroe și Vasilache, I. Antonescu-Cărăbuș... Pentru că, trebuie să știți, Constantin Tănase, fostul decan al teatrului revuistic din țara noastră, de la a cărui naștere s-au împlinit de curînd 90 de ani și a cărui memorie a fost omagiată prin organizarea unor manifestări artistice de amploare ce s-au desfășurat în orașul său de baștină, Vaslui, a iubit cu pasiune sportul. De mic copil a făcut ravagii în întrecerile de „trîntă" cu cei de-o vîrstă cu el — ba și cu unii mai mari —, era renumit pentru... salturile mortale pe care le executa la Bulbonica și la ghiol, și cunoscut... ca un cal breaz că, imediat ce îngheța Vasluiețul, se încălța cu cizme potcovite la călcii și nu mai avea o clipă de astîmpăr tot alergînd pe luciul înghețat, cît era ziua de mare...

În gimnaziu fiind, Tănase a bătut cu sete mingea de fotbal pe maidane și tot atunci nu s-a lăsat pînă cînd nu... și-a rupt un dinte tot făcînd exerciții... originale la trapez (nu degeaba avea nota 10 la gimnastică). Iar mai tîrziu, îndeplinind funcția de învățător în comunele Hîrșoveni și Cîrsești de lîngă Vaslui, una din cele mai mari plăceri ale lui era să o pornească în excursii cu elevii săi, să străbată împrejurimile și să le povestească despre locurile nespus de frumoase și de pitorești ale țării noastre.

Educația fizică, sportul, l-au ajutat pe Tănase să devină un munte de om și, în ciuda greutății sale apreciabile, să aibă o suplețe și o agilitate care să-i permită, chiar la o vîrstă înaintată, să execute cu ușurință pe scenă cîte o căzăcească de se cutremura podeaua. „Nea Costică" avea suflu, nu glumă...

Cu o asemenea biografie sportivă nu poate fi de mirare că în anul 1931 regretatul actor a luat inițiativa înființării unei echipe de fotbal a „Cărăbuș"-ului și că el personal s-a îngrijit, pînă în cele mai mici amănunte, de achiziționarea unui echipament care să fie cel mai... oacheș din tot Bucureștiul.

Cînd juca „Cărăbuș"-ul — de obicei pe terenul din Splai al Venusului — cu formația ziariștilor, sportivi, a arbitrilor, sau cu „Colțea", galeriile între ele... luptau mai teribil decît cei de pe teren. După ce dădea lovitura de începere a meciului respectiv, Tănase trecea, entuziast, în mijlocul trupei sale prezentă în întregime și striga cu putere: „Hai Mitică" (așa se adresa el tuturor, și prietenilor și cunoscuților și necunoscuților), „nu sta Mitică", „dă-i înainte Mitică".

Tot cu „Hai Mitică"... îi impulsiona Tănase și pe favoriții lui consacrați, la meciurile de fotbal din cadrul campionatului sau la întîlnirile internaționale, de la care n-a lipsit niciodată: pe Andrei Bărbulescu și Sfera, pe Albu sau pe frații Vîlcov și pe cîți alții... De bucurie, cînd formația îndrăgită de el cîștiga, directorul „Cărăbuș"-ului nu mai stătea nici o clipă locului, se ducea imediat pe teren, în mijlocul jucătorilor, îi felicita călduros și acorda tuturor bilete de favoare la spectacolul companiei sale. Așa proceda și la meciurile de box, cînd sosea într-un suflet, venind după terminarea reprezentației, la Arenele Române, și încurajîndu-i frenetic pe Lucian Popescu, Toma Aurel, Mielu Doculescu, Gh. Axioti sau Moți Spacov, i se auzea mereu vocea tunătoare: „Hai Mitică !"

N-a fost de loc o întîmplare că una dintre revistele de mare succes de la „Cărăbuș" (de Nicolae Kirițescu și Petre Andreescu) s-a intitulat „Hip-hip-ura"... Tănase, în dragostea lui pentru sport, sugerase un spectacol cu o asemenea temă.

Pentru tot ceea ce a însemnat Tănase ca artist și cetățean, pentru infuzia de optimism și de voie bună care a transmis-o multor generații de spectatori și tutu-sonal s-a îngrijit, pînă în celor cu care venea în contact, binecunoscutele vorbe „Hai Mitică !" ale acestui autentic rege al rîsului sănătos, popular și irezistibil, se cuvine, credem, să rămînă mai departe, ca un vibrant și permanent îndemn...

Constantin Tănase dînd lovitura de începere la unul din meciurile „Cărăbuș"-ului

Sandu NAUMESCU

Unde e bazinul centenar?

Un dosar din 1853, destul de voluminos, de circa 60 de pagini, scrise uneori mărunt și ordonat, alteori larg și dezordonat, cu adnotări făcute de oameni iluștri ai vremii, nu are decît o singură temă și anume **construirea unui bazin de înot în București.**

Găsim o corespondență intensă între Departamentul lucrărilor ostășești și Departamentul din Năuntrul, avînd alăturate proiecte, devize și condiții. Știm precis că bazinul urma a se construi mai jos de cazarma de cavalerie, pe malul Dîmboviței. Devizul era de 56 225 lei, o sumă enormă pentru acea vreme, iar proiectul era iscălit de colonelul Borozin, o figură marcantă a vremii (el fiind cel care a ridicat planurile orașului București în 1853).

Ne uimește minuțiozitatea cu care Borozin concepe proiectul. Pe o întindere de 6 pagini, cu scrisul său mărunt și ordonat, colonelul prezintă un amănunțit proiect, în trei capitole, bine gîndit. Primul capitol tratează situația solului și, deci, amplasarea sa. Al doilea capitol — planul bazinului, ce din păcate nu ni s-a păstrat (numai schița) și ultimul capitol — devizul. Amplasarea urma să fie probabil cam pe locul actualului cămin studențesc de la Cotroceni sau poate dincolo, pe malul celălalt.

Planurile orașului București, atît ale lui Papazoglu, cît și ale lui Young, Borozin etc., nu numesc acest edificiu, totuși, se poate vedea în planurile respective o însemnare de formă dreptunghiulară în afara cazărmii de cavalerie, spre mal. Se poate ca acesta să fie bazinul. Astăzi nu putem încerca să-l redescoperim, pentru că Dîmbovița și-a schimbat radical cursul în anul 1883, cu ocazia săpăturii noului curs, făcînd ca locuințe și edificii de pe un mal să apară pe malul opus. Dimensiunile bazinului: avea o suprafață totală de 600 stînjeni, adică 1 179,95 m p, de formă dreptunghiulară, cu dimensiunile de 39,340 m latura mică și 58,935 m latura mare. Bazinul era îngrădit cu un rînd de bănci și un podeț de lemn.

Aceasta, conform planului, pentru că aflăm ulterior, dintr-un document nedatat, că Departamentul treburilor din Năuntrul al Principatului Țării Românești nu acceptă construirea bazinului.

Important pentru noi este de a încerca să aflăm locul primului bazin de înot, deoarece acesta... nu-i primul.

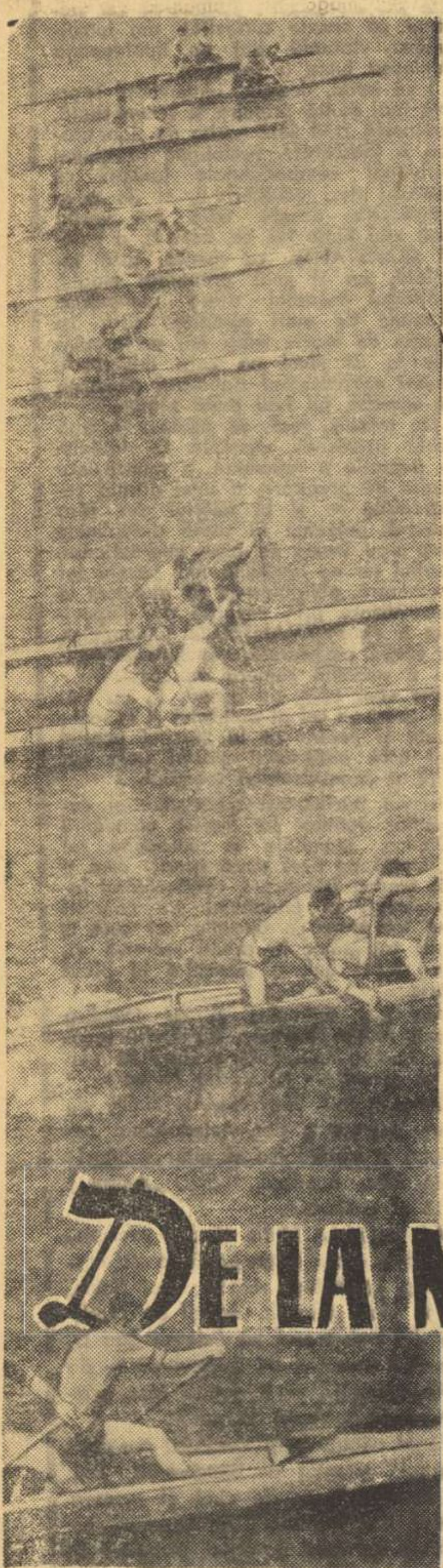
O spune chiar Borozin în proiectul său: „intenția înființării bazinului de natație de aceeași întindere cu vechiul bazin". Mai mult, tot în proiectul sus-amintit, Borozin mai spune: „acest bazin (adică vechiul, n. a.) fundul lui și pămîntul care-l înconjoară, mai cu seamă... este pătrunsă într-o mare adîncime de putreziciunea gunoiului și a altor murdării încă de mai mulți ani, astfel încît nu se va mai putea curăți spre a se putea aduce în stare pentru scăldat". Deci, iată că exista un alt bazin mai vechi !

Unde, cu aproximație știm, dar de cînd există nu știm. Poate din 1852, cînd Bibescu Vodă înalță cazarma din Cotroceni. Poate fi și opera ingenioasă a unui morar de pe Dîmbovița, ce o dată cu construirea morii de apă construiește și un bazin. Dincolo de aceste prezumții, este sigur că la București a existat un bazin de înot cu peste 100 de ani în urmă.

prof. Virgil STOIAN

Pe pistele mondiale de caiac-canoe

DE LA MÂCON LA COPENHAGA...

Gîndindu-se, probabil, și la apropiatele campionate mondiale de caiac-canoe de la Copenhaga (lacul Bagswaerd, 31 iulie — 2 august), cititorul MIHAI PASCU din Timișoara solicită redacției o retrospectivă a prezenței sportivilor români la această competiție supremă, rugîndu-ne, totodată, să-i reamintim (poate și altora...) bilanțul titlurilor și medaliilor cucerite de (ne place că fantezia de-o clipă a reporterului a rămas în memoria unor cititori) flotila de la Snagov.

Să pornim, deci, pe pistele mondiale ale caiacului și canoei, făcînd precizarea că reprezentanții țării noastre au fost prezenți doar la startul a patru din cele șapte ediții ale C.M., disputate pînă acum.

MAÇON, 1954

● Valoarea de aur a primei medalii de bronz ! ● Cînd adversarul se numește Gert Frederiksson ● Din amintirile lui Mircea Anastasescu...

Trebuie să vă spunem, stimate cititor, că încă nu sîntem la Snagov... Și că ni se pare obligatorie pentru o retrospectivă, fie ea chiar numai schițată, să pornim de pe malurile lacurilor bucureștene, Floreasca și Herăstrău, acolo unde, foarte tineri îndrăgostiți de meseria de gazetari sportivi, notam — începînd din anul 1945 — rezultatele primilor campioni de caiac: Nicolae Miulescu, Radu Marinescu, Radu Huțan, Mircea Anastasescu...

Dar, campionatele erau întrerupte din cursul lor firesc, „timpii" înregistrați se realizează acum — nu numai de fruntași — pe distanțe... duble, ambarcațiunile se mai pregăteau pentru concurs și cu șipci din lăzi de marmeladă (!?).

Era, se înțelege, un început extrem de anevoios, însuflețit însă de entuziasmul și pasiunea nealterată a celor — foarte puțini — care, poate atunci fără să cunoască originea milenară a caiacului folosit de eschimoși pentru pescuitul marin, doreau să se afirme în acest sport „nou".

Știți cînd anume aceste inimi înflăcărate își făureau visurile îndrăznețe ? Era pe-atunci cînd nimeni nu auzise de caiacul românesc, pe-atunci cînd acest sport era dominat, stăpînit chiar, de numele suedezului Gert Frederiksson, cel care la patru ediții succesive ale Jocurilor Olimpice (Londra 1948 — Roma 1960) avea să stabilească un neegalat record: 6 titluri de campion, o medalie de argint, una de bronz.

Frederiksson nu putea fi învins ! Se punea, în acei ani, doar problema locurilor următoare. Nimeni nu acorda, însă, sportivilor români nici șansa calificării în finale. Se spunea, chiar, că este vorba de o prezență „simbol"...

August, 1954. La Maçon se dă startul în proba de caiac simplu 500 m. Printre finaliști (!?), Mircea Anastasescu.

„Cine a tras o pistă de 500 de metri știe că aproape n-ai timp nici să răsufli. M-am trezit dincolo de balizele de la sosire și privind în urmă grupul de ambarcațiuni parcă nu-mi venea să cred. Din față, Frederiksson îmi făcea semne prietenești. Apoi arbitrii au anunțat: Anastasescu locul III..."

Medalia de bronz cîștigată la Maçon are, însă, pentru caiacul românesc, valoarea aurului. Pentru că ea a redimensionat încrederea, ambițiile, dorințele de afirmare.

PRAGA, 1958

● Speranțe după triumful de la Ballarat ● Primul titlu mondial al canoiștilor ● La caiac trebuie să mai așteptăm...

Alt mijloc de august, după patru ani. Înainte de a reconstitui cronica „mondialelor" se cuvine, însă, să punctăm momentul Ballarat, 1956.

Vă amintiți ? Olimpiada australiană a furnizat — la canoe — cea mai mare surpriză. Aproape necunoscuți pe plan internațional (primele competiții interne de amploare se desfășurau cu doar trei ani în urmă — cînd C. Butucaru părea imbatabil !) canoiștii români înregistrează un veritabil triumf, cucerind trei titluri în compania unor favoriți cu cotă de 10/1. Și tot atunci Leon Rotman obține performanța — neegalată de nici un alt sportiv român — de a îmbrăca, la aceeași ediție a J.O., două tricouri olimpice.

La doi ani după surpriza românească de la Ballarat existau, deci, speranțe îndreptățite pentru campionatele lumii programate pe apele repezi ale Vltavei.

Veslarski-Ostrov. Aici se înregistrează sosirile. Mai multe probe se încheie, însă, fără ca vreun sportiv român să capete **dreptul de a urca podiumul ediției pragheze.**

În sfîrșit ! Campionii olimpici de la Melbourne se „întîlnesc" nu numai în ritmurile pagaelor ci și în năzuințele de victorie.

Sînt în frunte din start. Imbatabili în acea zi — Simion Ismailciuc și Dumitru Alexe își pierd pe drum adversarii în cursa lor fantastică spre cucerirea primului titlu mondial pentru canoea românească.

Îi revăd, aproape, cîteva minute mai tîrziu, primind cununa învingătorilor.

Este un moment care se cere consemnat cu majuscule.

A fost — la C.M. de la Praga — o victorie a canoiștilor. Titlului mondial cucerit de Ismailciuc și Alexe (C 2 — 1 000 m), Sidorov și Calinov i-au adăugat o medalie de argint, iar Nichifor Tarara una de bronz.

Caiaciștii n-au continuat, însă, drumul deschis de Mircea Anastasescu. Va trebui să mai așteptăm...

JAJCE, 1963

● Mai întîi a fost... Malta ● Locul I în lume ● Record de titluri ● Ismailciuc a rămas tînăr

Anulate în 1962, campionatele mondiale sînt programate un an mai tîrziu în Iugoslavia, urmînd ca învingătorii să primească și titlurile europene.

Așadar, „miză" mare, record de participanți.

Ce s-a întîmplat, însă, între timp în viața flotilei de la Snagov ? Evenimentul memorabil s-a petrecut în 1961, pe apele lacului Malta din Poznan, unde Aurel Vernescu, Vasile Nicoară, Haralamb Ivanov și alți caiaciști români își înscriseseră pentru prima oară numele pe tabelul campionilor continentali. Caiacul preluase conducerea... În schimb, la canoe se vorbea despre „îmbătrînirea" lui Ismailciuc, Iacovici, Sidorov... Și nu apăruse încă schimbul de mîine.

Ce se va întîmpla, în aceste condiții, la Jajce ?

Seara, telex-urile au început să transmită...

A doua zi, în pagina I a ziarelor apăreau știrile despre extraordinarul succes al caiaciștilor și canoiștilor români în greaua confruntare sportivă care strînsese la startul probelor concurenți din 25 de țări.

ROMÂNIA cucerește locul I pe națiuni !

Sportivii români — învingători în 6 probe !

Alte patru medalii de argint și una de bronz pentru flotila Snagovului !

A fost ediția consacrării totale. Specialiștii din toate țările îi aplaudau pe cîștigători și își exprimau respectul și admirația pentru școala românească de caiac-canoe.

Atunci și-a dovedit marea clasă dublul Nicoară — Ivanov (învingător la K 2 — 500 m, K 2 — 1 000 m, K 1 — 4x500 m; locul II la K 4 — 1 000 m, împreună cu Artimov și Conțolenco).

Atunci și-a reeditat Vernescu succesul în duelul cu danezul Hansen, cîștigînd proba sprinterilor (K 1 — 500 m), făcînd apoi parte din ștafeta învingătoare și din echipajul de K 2 — 500 m (împreună cu Mircea Anastasescu), clasat pe locul II.

Atunci a arătat Simion Ismailciuc că — în ciuda anilor — nici un adversar nu-l poate, încă, întrece în proba de viteză.

Atunci s-a dovedit marea valoare a echipajului de dublu Iacovici — Sidorov, laureații întrecerii de canoe viteză.

Atunci și-a anunțat Andrei Igorov startul spre marile performanțe.

Atunci și-a împlinit visul Ichim Lipalit, medaliat cu bronz, împreună cu Calinov, după proba fondiștilor.

Păstrăm în filmoteca redacției o fotografie făcută la sosire. Am putea s-o intitulăm: campioni și garoafe...

BERLIN — GRÜNAU, 1966

● Școala românească confirmă ● Vernescu—Sciotnic — în continuare pe lista campionilor ● Debutanții cîștigă medaliile de aur !

Apele lacului Grünau sînt gata pregătite, cu multicolorele balize, să găzduiască confruntarea maeștrilor padelei și pagaei.

Sportivii români — al căror palmares este acum binecunoscut — sînt în centrul atenției. Dar, prezenți în tribunele de la Grünau, ne întrebăm îngrijorați dacă „generația" Vernescu — Sciotnic va rezista și, mai ales, cum se vor descurca debutanții P. Maxim, A. Simionov, V. Calabiciov.

La sfîrșitul ultimei probe, echipa României primea felicitările călduroase ale d-lui Charles de Coqueraumont, președintele Federației internaționale, entuziasmat — după propria sa mărturisire — de excelenta evoluție a caiaciștilor și canoiștilor noștri.

Da, dublul Vernescu — Sciotnic a rezistat, risipindu-ne temerile. Titlului de primul sprinter european Vernescu i-a adăugat corectivul „mondial", continuînd, deci, să rămînă neînvins în proba de 500 m din 1961, din vara aceea fierbinte cînd cucerise pentru caiacul românesc cea dintîi medalie de aur. Tot el — împreună cu vînjosul flăcău al Deltei, Afanasie Sciotnic, luptă, cu succes, pentru medalii la K_2 — 1000 m și K_1 500 m.

Dar, am sărit peste... aur. Tot la Grünau se impune echipajul de K 4 — 1 000 m a cărui victorie este îndelung aplaudată de miile de spectatori. Din nou întîlnim numele lui Sciotnic, de data aceasta alături de cele ale lui Mihai Țurcaș, Dimitrie Ivanov și Anton Calenic — toți, deci, campioni ai lumii.

După evoluția lui Vernescu, senzația campionatelor mondiale au produs-o... debutanții, canoiștii pe care în urmă cu numai un an nu-i cunoștea aproape nimeni. Calabiciov și Covaliov au cîștigat proba de dublu fără emoții, iar fondiștii Petre Maxim și Aurel Simionov au ajuns la sosire cu un avans mai mare de... 200 de metri față de adversarii lor, realmente uluiți de cursa canoiștilor români.

Mai obținem un loc III la ștafetă și astfel bilanțul Grünau este definitivat: 5 titluri mondiale, o medalie de argint, una de bronz.

★

Și iată, stimate cititor, că numai peste cîteva zile apele lacului Bagswaerd din apropierea capitalei daneze vor fi, din nou, răscolite de primele padele și pagae din peste 20 de țări ale lumii.

Este ora la care, așa cum ne ați cerut, est bine să refacem bilanțul afirmărilor începute la Maçon, în 1954...

12 MEDALII DE AUR
6 MEDALII DE ARGINT
4 MEDALII DE BRONZ
...Și să așteptăm escala Copenhaga...

Dan GÂRLEȘTEANU